

Saltykov, VI. G. Korolenko, D. Grigorovič, Glěb Uspenski, N. S. Lěskov, M. Albor, A. Ertěl, G. Mačtět, Mamin - Sibirjak, Salov, Barancevič, Němirovič-Dančenko, K. Stanjukovič, in sploh boljši zastopniki sodobnega leposlovja; pesmi so bile izpod peresa Apuktina, Morežkovskega, Goleniščev-Kutuzova. Po smrti Jurjeva in Šelgunova stojé na čelu mesečnika prelagatelj V. M. Lavrov, publicist Al. Golcev in A. A. Kizeveker. V zadnji dobi „Russkaja Mysl“ nima prejšnje različnosti, svežosti in določene smeri. Uredništvo z enako vlnudnostjo sprejema spise „narodnikov“ in zagovornikov marksizma in ekonomičnega materializma, celó tudi pisateljev, ki hočejo vse te protislovne smeri spraviti v soglasje. Uredništvo v obče vidi v eklekticizmu svojo rešitev in zato se trudi ugoditi vsem okusom. S tem pa seveda izgubi list značajnost in veljavo. „Russkaja Mysl“ ima v vsakem zvezku tri oddelke. V prvem oddelku so leposlovni spisi, v drugem znanstveni članki moskovskih učenjakov, „žurnalnoje obozrěnie“, „vnutenreje obozrěnie“, „inostrannoje obozrěnie“, „sovremennoje iskustvo“; tretji oddelek obsega „bibliografičeskij odděl“, v katerem se nahajajo ocene najnovejših ruskih knjig. Zadnji oddelek je bolj vestno urejevan nego v drugih ruskih mesečnikih. Naročnina za celo leto znaša na Ruskem 12 rubljev, pri nas 14 rub. (36 K).

Zadnji trenotki „ѣ“ in „ѣ“. Ortografični odsek petrograjske znanstvene akademije dobiva — kakor pišejo „S. Pet. Věd.“ — v zadnji dobi veliko število prošenj in knjižic posebno od pedagogov, ki zahtevajo, da bi se iz ruskega pravopisa odstranili črki

„ѣ“ (jat) in „ѣ“ (jer). Gradiva v tej zadevi se je že zopet nabralo toliko, da se pravilno vršé seje omejenega odseka pod predsedništvom člena akademije F. Fortunatova. Skoraj vsi člani odseka se strinjajo v tem, da se potrafi veliko časa, preden si učenci zapomnijo, kje in kdaj naj se piše „ѣ“. Ako bi se odpravila črka „ѣ“, bi stavci imeli manj dela in tudi bi se prištedilo veliko prostora v knjigah, zakaj od 15—16 tiskovnih pol zavzema črka „ѣ“ povprečno eno celo polo. Ni dvomiti, da bode v kratkem odklenkalo tema dvema ruskima črkama.

Dmitrij Lavrentjevič Mihajlovskij. V štiri-desetih in petdesetih letih v dobi stagnacije izvirnega pesništva se je obogatila ruska književnost s celo vrsto izbornih prevodov; prevajali so najboljše spise tujih klasičnih pesnikov. Strast za prevajanje je bila na Ruskem že izdavná tako močna, da so tudi največji talenti, Žukovskij, Puškin in Lermontov pozkušali svoje moči pri prevodih tujih pesnikov, in nekateri pesniki so skoraj vse svoje moči posvetili le prevodom. K tem spadajo: N. V. Berg, Gerbel, Mihajlov, A. L. Sokolovskij, Kozlov, Min in 23. marca umrši D. Lavr. Mihajlovskij. — Mihajlovskij je bil rojen l. 1828., dovršil je pravniške študije na vseučilišču v Petrogradu in je vstopil v državno službo. Njegov prvi prevod Byronove pesni „Mazepa“ je izšel l. 1857. v „Sovremenniku“; njegove poznejše izvorne pesni in prevodi angleških, francoskih, nemških in laških pesni pa v raznih časopisih. V prevodih Mihajlovskega je malo poezije, malo barv, verzi ne doné posebno lepo.

Japonci sežigajo mrliče.